

Pozvání do Boru u Tachova

„Liturgická hudba v Klatovech v letech 1750-1770“ je název koncertu, kterým v neděli 25. dubna v 17.00 hodin bude v kostele sv. Jiří na Přimdě zahájen 4. ročník *Hudebního léta Borska 2010*. Bohatý program tohoto festivalu nabízí koncerty v kostelích ve Stráži, Skřivíně, Újezdě p. Přimdou, Damnově, Bernarticích a Starém Sedle, ale především v samotném Boru u Tachova, kde v kostele sv. Mikuláše 6. května od 18.00 hodin zazní Haydnovo oratorium *Stvoření (Die Schöpfung)*. Čtenáře Farních listů jistě zaujme zpráva, že tuto skladbu uslyšíme v podání Kühnova smíšeného sboru pod vedením Marka Vorlíčka.

Na všechny koncerty srdečně zve Mons. Vladimír Born, borský farář, kterého v Domažlicích známe mj. z Tridua Matky Dobré Rady před pár léty.

Volné mešní intence

Už skoro do konce roku nejsou žádné volné intence nedělních bohoslužeb v Domažlicích (kromě několika málo v listopadu a prosinci). V nejbližších týdnech však je možné požádat o mši svatou v několika volných termínech. Volné intence ranní bohoslužby od 8.00 hodin můžeme nabídnout: 26.4., 29.4., 3.5., 4.5., 11.5., 13.5., 18.5., 20.5. a 24.5. V klášterním kostele jsou volné intence večerních bohoslužeb od 17.15 hodin: 26.4., 28.4., 3.5., 4.5., 5.5., 6.5., 7.5., 20.5., 21.5., 27.5. a 31.5.

Z dopisů čtenářů

Paprasek pod zavřenými dveřmi

V naši mailové schránce jsme našli příspěvek jednoho čtenáře, který se rozhodl rozdělit s námi a fragment poslední knihy Tomáše Halíka, Stromu zbývá naděje. Vnímáme to jako doporučení k čtení této knihy a čtenářům Farních listů při této příležitosti s radostí sdělujeme, že prof. Tomáš Halík bude hostem letošní Svatovavřínecké pouti.

Už dříve jsem hovořil o „malé víře“, malé jako hořčičné zrnko, která - podle Ježíšových slov - hory přenáší. Dnes dodávám, že tato malá víra, aby mohla činit své velké věci a vést k naší spáse, potřebuje velkou touhu a silnou naději. Naději, která se neopírá o „věci světa“ a neupíná se k nim, naopak nás osvobozuje od lpění na závislostech na nich. Jsem přesvědčen, že přikázání „nebudeš prahnout“ je klíčové i pro naše téma, pro úvahy o naději. Přání, tužby, ano i projekce, „obrazy“, iluze a utopie patří k člověku a člověk se bez nich může v jisté fázi života těžko obejít jako dítě bez světa pohádek a hraček; ale pak přichází *krize, ty velké šance života*. Silný vích nejruznějších krizových situací může v mžiku servat všechny ty věci jako listy ze stromu. Náhle se podobáme stromu, který tu stojí s holými, často polámanými větvemi, anebo byl docela vyvrácen. „Vyvrátil mou naději jako strom,“ řekl Jób; ovšem řekl také: „Stromu zbývá

aspoň naděje, že i když podtat, začne rašit znovu a že jeho výhonky růst nepřestanou, byť odumřel jeho kořen v zemi a na prach ztrouchnivěl jeho pařez. Jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek.“ (Jób 14,7-9)

Avšak co učiní člověk? Člověk i tehdy může na svých tužbách křečovitě lpět. Tužba má vždycky svůj cíl, má už někde svůj příbytek, „má už svou odměnu“. Tužby mají svá doupatá, avšak naděje je mezi nabídkami světa i zásvětí „bezdomovcem“; je jako náš Pán, Syn člověka, který neměl, kde by hlavu složil. Naděje nemá předmět. Skutečná naděje se už nevztahuje k žádné věci, byť sebeuposvátnější; vztahuje se jen k Bohu, který není „věcí“.

Dočteme se v mnoha teologických knihách, že předmětem eschatologické naděje křesťanství je *parusie*, druhý příchod Kristův na konci věků. V samém závěru své předchozí knihy jsem naznačil myšlenku, která ve mně od té doby stále roste: onen „druhý příchod“ začíná už teď a tady v Kristových „nejmenších“ a vyvrcholí v okamžiku, kdy jeho dotud anonymní přítomnost v nejmenších se stane evidencí: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili.“ Bereme-li vážně Ježíšovo líčení Posledního soudu v Matoušově evangeliu, pak tam jasně čteme, že Kristus k nám v dějinách a v našem životním příběhu neustále přichází, a to v *potřebných*. Soud pak spočívá v tom, že Ježíš snímá své inkognito a zpětně člověku ukazuje, kde všude na něho čekal v lidech, kteří potřebovali jeho blízkost, pomoc, solidaritu. A všichni - jak je psáno- budou překvapeni: „nespravedliví“ tím, že ho pokaždé přehlédli, protože ho celý život hledali někde zcela jinde; „spravedliví“ pak tím, že ho tam také nehledali a nečekali, že prostě bez „posvátných myšlenek“ a vznešených úmyslů pomohli těm, kteří to potřebovali. Náš Pán je totiž mistrem převleků a skrývání a expertem na překvapování a šokování - celý Otec! „Kdo vidí mne, vidí Otce.“

Zmínil jsem se o naději v souvislosti s apoštolou Petrem a Janem utíkajícími k otevřenému hrobu, o naději, která předbíhá víru, byť jí nakonec dává přednost a dává slovo; víra svědčí a káže, naději zpravidla není slyšet, naděje se modlí vzdechy nevypravitelnými. Ale apoštolové poslaly k hrobu ženy, které „mluvily s anděly“ a slyšely evangelium naděje: Proč hledáte živého mezi mrtvými? *Není tady*. Slovo o vzkříšení, ono tajemné „vstal“, základní kámen křesťanské víry, tu není spojeno s žádnými fantaziemi o tom, jak a kdy se to stalo a kde je nyní. Nepotřebuje tu žádné „zásvětí“; víme jen, že smrt je oloupena, a dostáváme příslib jako *naděje a úkol* jako apoštolové: Jsou vyzváni se vrátit do Galileje, odejít z místa smrti a truchlení zpět ke svým počátkům - tam bude pokračování („znovu ho uvidíte“). Ačkoliv apoštolové ženám a jejich svědectví příliš nevěří, ačkoliv víru ještě ochromují pochybnosti, naděje už jí rozvazuje nohy.

Je to naděje, která po všech Velkých pátcích běží ráno k hrobu, je to naděje, která hovoří s anděly, je to naděje, která donutí hrob, smrt a peklo, všechny ty hrozivé chřtány nicoty, přiznat: „Není tady.“ Je to naděje, která nás z míst smrti posílá zpátky do života: Tam ho uvidíme.